

Sărutul infinit

Daniel Vișan-Dimitriu

Pe caii noștri, în galop,
în tropotit ca de potop,
zburam, cu pletele în vânt,
încrezători și plini de avânt,
iar frică n-aveam strop.

Era o bucurie-n noi
în ziua- ceea, zi de joi,
de parcă-n vechile povești
sau pe câmpiile cerești,
doar noi eram eroi.

În jurul nostru, un décor,
sălbatic și necruțător,
era de frumusețe plin,
și ne părea atât de lin
sub cerul fără-un nor.

Am alergat, am obosit,
curând, pe-o stâncă ne-am oprit
și, îndelung, ne-am sărutat
ca într-un cânt ce-a fost uitat
în spațiul infinit.